

Agatha Mistry

Primera edició: gener del 2015

Títol original italià: *Complotto a Lisbona*

Idea original de Mario Pasqualotto.
Projecte editorial d'Atlantya Dreamfarm, s.r.l., Itàlia,
en col·laboració amb Luca Blengino.
Coberta original i il·lustracions: Stefano Turconi
Adaptació del disseny i maquetació: Emma Camacho

Edició: David Sánchez
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2014 Atlantya Dreamfarm s.r.l., via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia
Publicat per primera vegada per Istituto Geografico De Agostini, S.p.A.,
Novara, Itàlia.

© 2015 Laia Font i Mateu, per la traducció

© 2015 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana
Drets internacionals © Atlantya S.p.A., via Leopardi, 8 - 20123 Milà
(Itàlia) - foreignrights@atlantya.it, www.atlantya.com

Tots els noms i personatges continguts en aquest llibre són llicència exclusiva d'Atlantya S.p.A. en la seva versió original. Les versions traduïdes i/o adaptades són propietat d'Atlantya S.p.A. Tots els drets reservats.

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95
08019 Barcelona
www.lagaleraeditorial.com
lagalera@lagaleraeditorial.com

Imprès a Limpergraf. Mogoda, 29-31 Pol. Ind. Can Salvatella.
08210 Barberà del Vallès

Dipòsit legal: B-24.310-2014
Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-5355-2

No és permès d'emmagatzemar, reproduir o transformar de cap manera, ja sigui electrònica o mecànica, incloent-hi la fotocòpia o l'escaneig o qualsevol altre sistema d'emmagatzematge, la totalitat o part d'aquest llibre sense l'autorització escrita del propietari del copyright. Per a més informació, adreceu-vos a Atlantya S.p.A.

Sir Steve Stevenson

COMLOT A LISBOA

Il·lustracions de
Stefano Turconi

Traducció de Laia Font i Mateu

laGalera

DIVUITENA MISSIÓ

PARTICIPANTS

Agatha

Dotze anys, aspirant a escriptora de novel·la negra, té una memòria formidable.

Larry

Estudiant matusser de la prestigiosa escola per a detectius Eye.

Mister Kent

Exboxejador i majordom amb un impecable estil britànic.

Watson

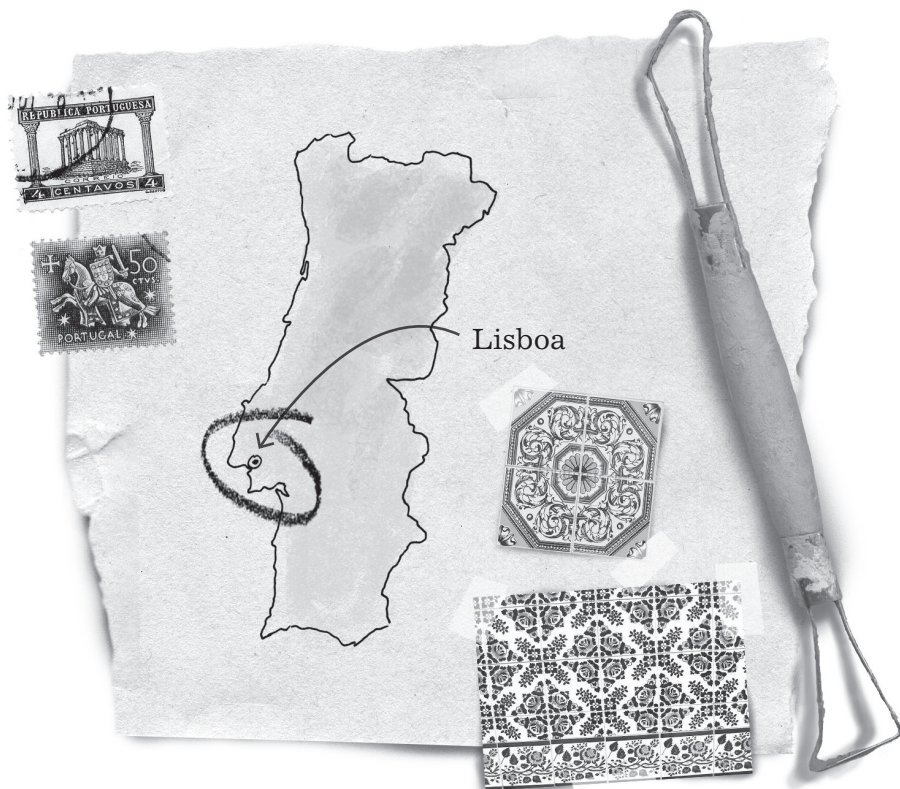
Gat siberià insuportable amb l'olfacte d'un gos coniller.

Uncle Tony

Músic de *fados* amb un passat d'estrella de rock. Li encanta improvisar petits motius amb la guitarra.

DESTINACIÓ: PORTUGAL

OBJECTIU

Investigar l'assassinat d'un famós ceramista que va tenir lloc a Lisboa deu anys enrere i que la policia local no va poder resoldre!

El vespre del 10 de setembre, en Larry Mystery seia a la butaca minúscula del quarto dels mals endreços del Be-Bop Café, un local del barri de Notting Hill. Puntejava les cordes de la seva guitarra elèctrica i adreçava mirades nervioses al mirall del guarda-roba.

—Aquí dintre hi fa una calor mortal —va esbufegar, fent-se aire amb la mà—. El maquillatge es desfarà de seguida!

A l'altra banda de la paret de la petita habitació, una munió de joves londinencs sorollosos s'aglomerava al voltant de l'escenari, esperant el concert.

El Be-Bop Café era considerat un autèntic temple del rock. Els millors grups del Regne Unit havien tocat allà al principi de la seva carrera. Tenia les parets empaperades de fotos signades de tot d'estrelles del rock i corria el rumor que sovint, entre el públic, hi havia agents discogràfics d'incògnit que venien a caçar nous talents.

L'estrella de la nit eren els Zero Monkey, un grup que estava tenint molt d'èxit en l'escena londinenca. D'escalfar els fans, en canvi, se n'ocuparia un grup teloner desconegut, format per tres nois que farien el seu primer concert en directe.

Els Hug, aquest era el seu nom, estaven reunits al camerino, que en realitat no era més que el quarto de les escombres, a la part de darrere del local.

L'Alan, el baixista, estava endormiscat assegut en un tamboret.

En Tom Storm, el bateria, repicava sobre una tauleta amb les baquetes.

En canvi, en Larry Mystery, el guitarrista i cantant de catorze anys, no parava de rascar nerviós el seu instrument musical.

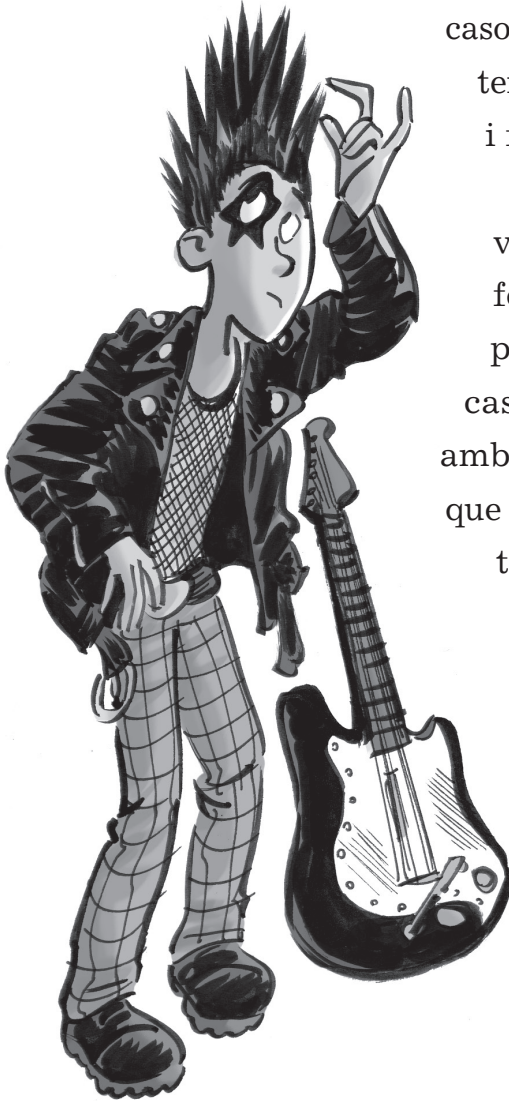
—Aquesta espera és insuportable —va remugar—. Estic a punt de tenir un atac de cangueli escènic!

—Tranquil, que ho farem superbé —el va voler calmar en Tom amb la veu ferma.

Com a tota resposta, en Larry es va tornar a mirar de dalt a baix. Portava una caçadora de pell massa grossa per al seu físic sec. La grenya de cabells, que normalment li queia sobre el front a manyocs, se l'havia modelat en una mena de cresta amb un fotimer de gomina, i el rostre —gran toc final— se l'havia pintat de blanc, amb una estrella negra al voltant de l'ull dret.

En Larry es preguntava què dirien els seus professors si el veiessin guarnit d'aquella manera. Anava a l'Eye International, la famosa escola d'investigació. Quan no estava enfeinat resolent

casos complicats, passava el temps jugant a videojocs i fent el mandra al sofà.

Les ganes de fer-se veure havien aparegut feia dos mesos navegant per internet, quan per casualitat va ensopegar amb un anunci dels Hug, que buscaven un nou guitarrista per a la seva formació.

A l'àtic del Baker Palace, entre la pila d'andròmines escampades per terra, hi havia enterrada una guitarra elèctrica Fender Stratocaster. El jove

aspirant a detectiu la sabia rascar i es va prendre aquell anunci com un senyal del destí.

Entesos, no era cap geni de les notes musicals, però els seus companys tampoc no és que se'n sortissin gaire bé amb les partitures. A més, en el rock-and-roll l'únic que realment comptava era l'empenta, i ell trobava que en tenia un munt.

—Ah, oh, sí... superbé! —va afirmar, de sobte més espavilat—. I tant! Tothom parlarà de nosaltres! Aquesta nit el públic es tornarà boig, i d'aquí un parell d'anys serem a totes les llistes!

—Si tu ho dius —va remugar l'Alan amb un badall.

—Creieu-me —va continuar ell—. Ens esperen gires mundials, estadis plens de gent que ens adoraran... per no parlar de les fans, és clar!

—Ei, passerells, us toca a vosaltres! —va retronar una veu darrere d'ells. A la porta havia aparegut en Rocky, el robust propietari del Be-Bop Café.

—Sí! —va exclamar en Larry, posant-se ben dret d'un bot—. Estem preparats per armar un infern, mestre!

—Mireu d'afanyar-vos —va grunyar l'home-not—. I oblideu-vos de bisos. Després els toca als Zero Monkey i ja anem tard!

En Larry no s'ho va fer dir dues vegades. Va travessar l'escenari a grans gambades. Els focus que apuntaven el centre de la pista el van bombardejar amb una llum encegadora. La màscara de maquillatge va semblar que xauxinava sobre el seu rostre com la mantega a la paella.

El noi va respirar fondo. Havia de fer el cor fort: no podia fer un gall tot just al principi de la seva fulgurant carrera musical. Va allargar les mans tremoloses i va aferrar el micròfon.

—Bona nit, Be-Bop! —va exclamar en to triomfal.

Els altaveus dels amplificadors van ofegar la frase amb un xiulet molt fort.

El públic va reaccionar amb unes quantes rialletes nervioses i estossecs incòmodes.

—Bona nit —va repetir—. Som els Hug! Què, teniu ganes de marxar?

—Volem els Zero Monkey! —va cridar algú des del fons de la sala.

—Ah, molt bé... —va dubtar ell—. Aquesta és la nostra primera cançó i es titula... aaa, *Sonic Monster!*

En Tom Storm va començar a marcar el ritme amb la bateria. L'Alan s'hi va afegir de seguida amb el baix. El moment havia arribat: en Larry va fer giravoltar entre els dits la pua en forma de calavera, preparat per col·locar-la sobre les cordes de la guitarra i fer les primeres notes. Però les mans suades la van fer relliscar com una pastilla de sabó entre els taulons de fusta de l'escenari.

I va ser així com es va armar el gran enrenou...

En Larry es va ajupir corrents per collir la pua, va gatejar endavant i endarrere, enlluernat pels

focus, i en aixecar-se va clavar un gran cop de cap al micròfon. El contacte va provocar un soroll feridor, i el noi es va agafar al pal metàl·lic abans de perdre l'equilibri i caure d'esquena de l'escenari.

Pel Be-Bop Café es va estendre una gelor absoluta.

El jove detectiu es va aixecar amb una pirueta, les galtes enceses sota el maquillatge. Estava a punt de tornar al seu lloc i disculpar-se amb els espectadors emmudits, quan a la sala va ressonar un soroll.

Venia de la butxaca interna de la seva caçadora, on niava, ben amagat, l'EyeNet, l'enginy electrònic d'alta tecnologia que donaven als agents de l'Eye International.

En Larry havia de contestar de seguida, perquè aquell senyal significava que li havien assignat una nova investigació. Va adreçar una ullada desesperada als presents a la sala. Després va mirar l'Alan i en Tom, que s'havien quedat petrificats amb els seus instruments musicals.

—P-perdoneu, nois — va aconseguir balbucejar—. Me n'haig d'anar.

Va córrer ràpidament cap a la sortida de seguret i va desaparèixer en la nit.

Quan va estar segur que cap gentada enfurismada no l'havia seguit des del Be-Bop, es va asseure en un banc i es va treure l'EyeNet de la caçadora.

El valuós dispositiu havia estat sonant tota l'estona. Normalment l'Eye International els en-

colomava una nova missió enviant-los un simple dossier amb totes les dades necessàries. Les trucades directes es reservaven exclusivament per a les emergències. Què passava?

—Ja era hora, LM14 —va etzibar una veu que li sonava.

—Em... em sap greu —va panteixar en Larry—. He contestat tan de pressa com he pogut...

A la pantalla havia aparegut el rostre de l'UM60, el professor de Pràctiques d'Investigació. Feia cara d'empipat, però es va transformar en una ganyota de sorpresa tan bon punt la càmera del dispositiu va enquadrar en Larry.

—Però es pot saber com va guarnit? —va dir l'agent, arquejant una cella—. Li faig saber que encara falten mesos per a Halloween!

—Ja ho sé... senyor —va quequejar ell, fregant-se l'espessa capa de maquillatge—. Aaa..., només és un... un exercici per a la classe de Camuflatge.

—Deixem-ho córrer —va tallar curt l’UM60—. Demà al matí a les cinc en punt ha d’agafar un vol a Stansted cap a Lisboa, Portugal. Allà haurà de dur a terme una investigació. Es tracta d’un assumpte molt delicat, que m’ha dut a trucar-li personalment per assegurar-me que para la màxima atenció.

—Sóc tot orelles, senyor. Concentradíssim. No el decebré!

—Val més —va dir l’home després d’una pausa curta—. Aquesta vegada hem decidit confiar-li un cas d’assassinat...

—QUÈÈÈ?

De la sorpresa, al noi li va relliscar l’EyeNet, que va caure a la vorera i va fer un cop sec i metàl·lic. Per sort, la carcassa de protecció de titani va esmorteir l’impacte.

—LM14 —va esgaripar l’agent—. Que hi és? Que em sent?

—Sí..., aaa, és clar! —va grallar en Larry.

—Perfecte. Li he enviat el dossier en aquest precís moment. Sobretot, estudiï'l, faci el que hagi de fer i mantingui el prestigi de l'agència!

—Hi pot comptar, seny...

Abans que acabés la frase, el rostre de l'UM60 havia desaparegut de la pantalla.

En Larry es va desplomar sobre el banc, atabalat pel que passava.

Un assassinat?

Per què li confiaven la investigació precisament a ell?

Que s'havien tornat bojos?

Sospirant, es va preguntar si la seva prodigiosa cosineta encara estava desperta, tot i que ja era tard. El seu olfacte investigador incomparable, n'estava segur, li resultaria indispensable.

Aquesta vegada més que mai.